

Arrest

nr. 221 744 van 24 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 februari 2019 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 april 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een etnische Fars en woonde voor uw komst naar België in Shiraz. In september 2014 vroeg u in België om internationale bescherming, samen met uw echtgenoot, E. N. D. (...) (O.V. (...)), en uw toen nog minderjarige dochter S. (...). Op 5 december 2014 besliste het Commissariaat-generaal u de status van vluchteling toe te kennen op grond van uw bekering tot het protestantisme en de problemen die u in Iran kende met uw autoriteiten. Op 7 mei 2018 ontving het Commissariaat-generaal van de Dienst

Vreemdelingenzaken het verzoek om over te gaan tot de intrekking van uw vluchtelingenstatuut. De Dienst Vreemdelingenzaken had immers informatie ontvangen van de Duitse luchtvaartpolitie waaruit blijkt dat u in juli 2017 op legale wijze tijdelijk teruggekeerd bent naar Iran, in het bezit van een Iraans paspoort dat u werd uitgereikt door de Iraanse ambassade in Brussel op 2 juni 2017.

B. Motivering

In het kader van voornoemde nieuwe elementen blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw vluchtelingenstatus te heroverwegen. Om u de gelegenheid te bieden mondeling te reageren op deze nieuwe informatie en redenen aan te halen tot het behoud van uw status, riep het Commissariaat-generaal u op 23 augustus 2018 op voor een persoonlijk onderhoud op 11 september 2018. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 § 3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam evenwel niet opdagen op uw persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van dit onderhoud, noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behouden van uw vluchtelingenstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het Commissariaat-generaal uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt ontegensprekelijk dat u in juni 2017 een Iraans paspoort ontving van de Iraanse ambassade in Brussel en dat u in juli 2017 op legale wijze tijdelijk terugkeerde naar Iran. Het feit dat u zich voor een paspoort wendde tot uw autoriteiten en vervolgens ook daadwerkelijk en legaal terugreisde naar het land dat u ontvlucht zou zijn uit angst voor uw autoriteiten, is geenszins verenigbaar met de door u doorheen uw asielprocedure beweerde ernstige vrees voor diezelfde Iraanse autoriteiten. Integendeel, uw persoonlijk handelen ondermijnt actueel op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door u steeds voorgehouden vrees. Dat u er op bezoek ging bij uw zieke vader, zoals blijkt uit de informatie van de Duitse luchtvaartpolitie, kan, gelet op de ernst van de door u beweerde vrees, met name dat u zelfs de dood vreest in Iran (verslag persoonlijk onderhoud op het CGVS d.d. 18.11.2014 p. 23), bezwaarlijk als afdoende en aanvaardbare verschoningsgrond gelden.

Om dezelfde redenen kan er in uw hoofde evenmin sprake zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tot slot kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is, voor wat Iran betreft, gelet op de afwezigheid van enige internationale informatie dat er in Iran een gewapend conflict zou zijn, van mening dat er geen indicaties zijn dat er voor burgers in Iran actueel een reëel risico zou bestaan om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/3/1 §2, 2° van de Vreemdelingenwet wordt uw vluchtelingenstatus ingetrokken."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, van artikel 3 EVRM, van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel voert verzoekende partij wederom de schending aan van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2.1. In de mate verzoekende partij aanvoert dat artikel 3 EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.2.2.1. Verzoekende partij meent vooreerst dat het geenszins ernstig is van verwerende partij om te stellen dat zij nagelaten heeft om verwerende partij op de hoogte te brengen van de reden van haar afwezigheid op het gehoor aangezien verwerende partij zeer goed op de hoogte is van het feit dat zij de oproeping nooit heeft ontvangen. Haar raadsman heeft bovendien via een gemotiveerd schrijven verwerende partij gevraagd om verzoekende partij alsnog de kans te geven om gehoord te worden. Echter heeft verwerende partij nagelaten haar te horen.

2.2.2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoekende partij door verwerende partij op correcte wijze werd opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud tijdens hetwelk zij de redenen kon voorleggen waarom haar vluchtelingenstatus moest worden behouden. Immers werd de oproeping voor het persoonlijk onderhoud overeenkomstig artikel 57/6/7, § 3 van de Vreemdelingenwet bij aangetekende zending verstuurd naar het laatst vermelde adres in het Rijksregister, zijnde Goudbloemstraat 25/B te Herentals (administratief dossier, stuk 38, map landeninformatie, deel 2). Uit de inhoud van het administratief dossier blijkt verder niet dat de commissaris-generaal door verzoekende partij werd ingelicht van een eventuele effectieve woonplaats op een ander adres.

De Raad duidt er verder op dat artikel 57/6/7, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat indien de betrokkene zich niet aanmeldt op de voor het persoonlijk onderhoud vastgelegde datum, hij binnen de vijftien dagen na de vastgestelde datum van het persoonlijk onderhoud schriftelijk een geldige reden voor zijn afwezigheid dient over te zenden aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. *In casu* werd verzoekende partij opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 11 september 2018, waardoor 26 september 2018 de laatste dag betrof waarop verzoekende partij schriftelijk een geldige reden voor haar afwezigheid kon verzenden aan de commissaris-generaal. Verzoekende partij heeft dit evenwel nagelaten. Het schrijven van haar raadsman dateert immers van 30 december 2018 (administratief dossier, stukken 4 en 5), duidelijk buiten de termijn waarbinnen verzoekende partij een geldige reden voor haar afwezigheid kon verzenden aan de commissaris-generaal. Dat verzoekende partij naliert haar aangetekende oproeping voor het persoonlijk onderhoud van 11 september 2018 ter post af te halen (administratief dossier, stuk 9) doet aan het hoger gestelde geen afbreuk, bovendien wordt door verzoekende partij desbetreffend evenmin enige overmacht aangevoerd.

De Raad wijst er vervolgens op dat overeenkomstig artikel 57/6/7, § 4, derde lid van de Vreemdelingenwet de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing kan nemen op grond van de elementen van het dossier als de betrokkene nalaat een geldige reden voor te leggen binnen de vijftien dagen na de in de oproeping vastgesteld datum. Verwerende partij kon dan ook overgaan tot de intrekking van de vluchtelingenstatus zonder verzoekende partij voorafgaandelijk te horen.

2.2.3. De Raad stelt vast dat de vluchtelingenstatus van verzoekende partij werd ingetrokken overeenkomstig artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet stelt als volgt: *“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen trekt de vluchtelingenstatus in: (...) 2° ten aanzien van de vreemdeling wiens status werd erkend op grond van feiten die hij verkeerd heeft weergegeven of achtergehouden, van valse verklaringen of van valse of vervalste documenten die doorslaggevend zijn geweest voor de erkenning van de status of ten aanzien van de vreemdeling wiens persoonlijke gedrag er later erop wijst dat hij geen vervolging vreest.”*

In casu werd verzoekende partij de vluchtelingenstatus ingetrokken omdat haar persoonlijk gedrag na de toekenning van de vluchtelingenstatus – zij verzocht in september 2014 om internationale bescherming en kreeg op 5 december 2014 de vluchtelingenstatus toegekend op grond van haar bekering tot het protestantisme en de problemen die zij in Iran kende met haar autoriteiten – erop wijst dat zij geen vervolging vreest.

Meer bepaald wordt er door verwerende partij op gewezen dat uit het administratief dossier ontegensprekelijk blijkt dat verzoekende partij in juni 2017 een Iraans paspoort ontving van de Iraanse ambassade in Brussel en dat zij in juli 2017 op legale wijze tijdelijk terugkeerde naar Iran. Verwerende partij maakt vervolgens de terechte opmerking dat het feit dat verzoekende partij zich voor een paspoort wendde tot haar autoriteiten en vervolgens ook daadwerkelijk en legaal terugreisde naar het land dat zij ontvlucht zou zijn uit angst voor haar autoriteiten, geenszins verenigbaar is met de door haar doorheen haar asielprocedure beweerde ernstige vrees voor diezelfde Iraanse autoriteiten. Haar persoonlijk handelen ondermijnt actueel daarentegen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid en/of ernst van de door haar steeds voorgehouden vrees.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift geen elementen aanbrengt die van aard zijn desbetreffende motivering in een ander daglicht te stellen.

Waar verzoekende partij stelt dat zij naar Iran is teruggekeerd omdat haar vader doodziek was en op zijn sterfbed lag, bemerkt de Raad vooreerst dat verzoekende partij ten aanzien van de Duitse luchtvaartpolitie slechts verklaarde omwille van de medische problemen van haar vader teruggekeerd te zijn naar Iran zonder dat zij hierbij aangaf dat hij op sterven zou hebben gelegen (administratief dossier, stuk 38, map landeninformatie, deel 1). Door verwerende partij wordt geen enkel begin van bewijs bijgebracht van het feit dat haar vader in die periode op sterven lag en dat zij daarom tijdelijk naar Iran is teruggekeerd. De Raad is dan ook van oordeel dat door verwerende partij terecht wordt gemotiveerd dat de uitleg van verzoekende partij dat zij op bezoek ging bij haar zieke vader, zoals zij verklaarde tegenover de Duitse luchtvaartpolitie, gelet op de ernst van de door haar beweerde vrees, met name dat zij zelfs de dood vreest in Iran, bezwaarlijk als afdoende en aanvaardbare verschoningsgrond kan gelden. Overigens moet worden bemerkt dat zelfs indien haar vader op sterven lag, dit niet kan volstaan om het uiterst risicovolle gedrag van verzoekende partij te verschonen. Zij het immers benadrukt dat verzoekende partij op legale wijze is teruggekeerd naar Iran en dat zij zich bovendien tot de Iraanse ambassade heeft gericht teneinde een Iraans paspoort aan te vragen. Dergelijk gedrag staat hoe dan ook haaks op de door haar voorgehouden vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift nog haar vrees voor vervolging in haar land van herkomst herhaalt en dienaangaande citeert uit verschillende rapporten aangaande de algemene situatie in Iran voor bekeerde christenen, wijst de Raad erop dat het louter aanhalen van een vrees voor vervolging op zich niet voldoende is om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. Deze dient ook steeds getoetst te worden aan enkele objectieve vaststellingen. *In casu* is gebleken dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden vrees voor vervolging gelet op haar persoonlijk gedrag, waardoor dergelijke objectieve vaststellingen die het behoud van de status van vluchteling zouden rechtvaardigen niet aanwezig zijn. Het louter verwijzen naar de algemene toestand in haar land van herkomst en de situatie in haar land van herkomst voor bekeerde christenen volstaat evenmin om aan te tonen dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partij blijft desbetreffend in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

De Raad besluit dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen afdoende redenen aanbrengt die het behoud van haar vluchtelingenstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

2.2.4. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal met recht kon besluiten tot de intrekking van de vluchtelingenstatus op grond van artikel 57/6, § 1, eerste lid, 6° *juncto* artikel 55/3/1, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet.

2.2.5. In zoverre verzoekende partij zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op haar asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij op deze basis in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon. Verzoekende partij maakte immers doorheen haar verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die zij in Iran zou hebben gekend of zal kennen.

In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoekende partij in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat er in Iran actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict zodat er ten aanzien van verzoekende partij geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.6. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Uit de

bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder landeninformatie (administratief dossier, stuk 38). Wat betreft het gegeven dat verzoekende partij niet werd gehoord op het Commissariaat-generaal, verwijst de Raad naar zijn uiteenzetting in punt 2.2.2.2. De commissaris-generaal heeft de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.7. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De intrekking van de vluchtelingenstatus wordt bevestigd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig mei tweeduizend negentien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT